

РЕШЕНИЕ

№ 4220

гр. София, 26.09.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в публично заседание на 25.08.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Раева

при участието на секретаря Ася Атанасова и при участието на прокурора ДИМИТРОВ, като разгледа дело номер **6506** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. А. Н., [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И. срещу Решение № 376/05.07.2011 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ).

В съдебното заседание жалбоподателят се явява лично и с процесуалния си представител адв. Б., назначен на основание чл. 26, ал. 2 от Закона за правната помощ.

Ответникът, председателя на ДАБ, се представлява от юрк. М., която изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде отхвърлена.

За СГП се явява прокурор Димитров, който изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира за установено следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 87, ал. 1 от ЗУБ. По изложените съображения е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят М. А. Н. влязъл в Б. нелегално на 10.03.2010 г. Задържан е от служители на РДГП-МВР и е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция”-МВР. Жалбоподателят заявил желанието си да получи статут в Р. Б. с молба вх. № 558 от 28.04.2010 г. на РПЦ-град С., на която дата чужденецът е регистриран с имената М. А. Н., от мъжки

пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., семейно положение: неженен, мюсюлманин-сунит, етническа принадлежност: арабин, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени с декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е представил документи за самоличност. Впоследствие, в хода на административното производство, жалбоподателят е представил национален паспорт А1024159, издаден на 14.10.2009 г., копия на лична карта № 00145429, издадена на 15.09.2009 г. от Министерство на вътрешните работи на Р. И. и свидетелство за иракско гражданство № М/0561586 от 19.03.2009 г. Наред с тях е представил копие на карта № 620 от 25.02.2010 г. на Б. дом за преса, издателство и реклама и писмо от Комитет за отмъщение на Армията на М.. С Решение № 1898/16.07.2010 г. на решаващ орган при ДАБ е образувано производство за предоставяне на статут в Р Б..

На интервюто, проведено на 29.09.2010 г., жалбоподателят разказал, че е роден в [населено място], но живял в [населено място]. Заявил, че не е арестуван и осъждан в държавата си по произход. Бил журналист във вестник „Ал Р. Ал Д.“. Започнал работа през февруари 2008 г. и координирал между американската и арабската преса. Посочил, че в картата му е отразено, че до август 2010 г. има валиден договор. Получил писмена заплаха, която била хвърлена в градината на дома му. След една седмица - на 16.11.2009 г. в квартал Новия Б. стреляли по него, но не пострадал. Той обяснил, че се намирал близо до полицаи, поради което нападателите стреляли по него отдалече и не го улучили. През ноември 2009 г. заминал за С. легално. Останал две седмици, там не търсил закрила и не се чувствал спокоен, защото имало много иракски граждани. Не правил опит да отиде в [населено място], защото там има влияние на иранците. Разбрал, че в Б. дават закрила и дошъл тук. Чувствал се сигурен в Б..

На интервюто, проведено на 11.10.2010 г., жалбоподателят разказал, че е роден в [населено място]. През 1984 г. цялото му семейство се преместило в [населено място]. Завършил средно образование, владее само арабски език. По професия бил журналист от февруари 2008 г. Преди това се занимавал с търговия, работил като музикант и писал стихове. След падането на режима на С. Х. имало възможност „с връзки“ да бъде назначен на работа като журналист без съответното образование. Работил в независим вестник „Ал Р. Ал Д.“. В началото този вестник бил ежеседмичник, а след това станал ежедневник. Същият вестник коментирал общи теми: икономика, политика, спорт. Жалбоподателят не пишел статии, но бил координатор между журналистите във вестника и различните гости, с които те разговаряли. Определял дати за срещите между всички журналисти от вестника и различни гости, имало и американски офицери. Той имал пропуск и чрез други колеги разбирал за новопристигнали командири от американската армия и им уреждал срещи с журналистите. Срещите ставали в „Зелената зона“ или в хотел Р., който се намира в центъра на [населено място]. През юни 2009 г. имало слухове между колегите му, че от Армията на М. се интересуват от жалбоподателя. Получил заплашително писмо в двора на дома си. В писмото пишело, че е агент на американците и предател. Заради тези обвинения трябвало да бъде убит. Писмото било адресирано до него и подписано от организацията Армията на М.. Една седмица след получаването на писмото - на 16.11.2009 г. бил обект на нападение. Жалбоподателят се намирал близо до един полицейски пост и чакал такси. Тогава от една кола стреляли по него, но не го ранили. За инцидента не е съобщил в полицията, но в работата казал за случилото се. Отговорили му, че нищо не могат да направят. След инцидента започнал да подготвя пътуването си за С.. Около три пъти ходил до вестника, като през това време подготвял документите си за пътуването. По време на

интервюто посочил, че негови колеги били заплашвани, дори убити - Х. М. в началото на 2009 г. бил убит, друг след стрелба останал инвалид. Наред с това посочил, че имало и други пострадали журналисти от други вестници. Армията на М. била силна и от ръководството на вестника не можели да направят нищо. От страх не искали да правят нищо и всеки се спасявал сам. Жалбоподателят заминал в началото на месец декември 2009 г. с кола за С.. Отишъл в [населено място] и останал там две седмици. В столицата на С. имало много иракчани, иранци, както и бюро на Армията на М.. Един ден бил посетен от човек, който му казал, че знае за журналистическата му работа, както и всичко останало. След това жалбоподателят се върнал в [населено място], И. през януари 2010 г. и останал там три месеца. Не работил, отишъл само два пъти до вестника, за да вземе документи. След три месеца - на 04.03.2010 г. заминал за Т. с входна виза. Останал в [населено място] до 09.03.2010 г. На 10.03.2010 г. влязъл в Б. нелегално. Преди да напусне И., не е правил опити да се премести в друг град, защото според него южните окръзи в И. за ирански. Изразил е опасение, че ако се върне в [населено място], ще изложи роднините си на риск. Счита, че положението в И. няма да се подобри, но дори и да се подобри, той няма да се завърне там. В И. се намирали родителите му, трима братя и две сестри.

Въз основа на проведените интервюта административният орган е обобщил, че М. А. Н. търси закрила на основание, че се страхува да се завърне в И., тъй като ще бъде преследван от Армията на М. по причина на журналистическата си дейност. Административният орган е обсъдил изложените от жалбоподателя факти и обстоятелства и е приел, че същият няма причина да напусне държавата си, която да представлява предпоставка за предоставяне статут на бежанец. След като напуснал И., чужденецът доброволно се завърнал в държавата си по произход, където живял три месеца. В този период той не бил преследван, но решил отново да напусне И.. От представеното копие на карта № 620 от 25.02.2010 г. на Б. дом за преса, издателство и реклама е видно, че М. А. Н. е работил като медиен координатор, а не като журналист. По отношение на опасенията му, че ще бъде преследван поради журналистическата си дейност, административният орган е констатирал, че същият няма необходимия образователен ценз за тази дейност, наред с това не владее английски език, поради което твърдението, че осъществявал контакт с американската преса и американските офицери не е достоверно. По изложените съображения административният орган е обосновал, че липсват основателни опасения за сигурността и правата му по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ основания: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Според административния орган М. А. Н. не е обосновал лични опасения от преследване и по преписката няма данни да е бил обект на посегателства, които да се определят като действия на преследване по чл. 8, ал. 5 от ЗУБ.

Административният орган е приел също така, че за жалбоподателя не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. На първо място липсват твърдения, релевантни по чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. На второ място не са налице предпоставките за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. Административният орган е обосновал, че след като е напуснал И. през януари 2010 г., жалбоподателят доброволно се е завърнал в държавата си по произход и е пребивавал там три месеца. През този период той не е заявил да е имал проблеми. Поради гореизложеното се налага изводът, че М. А. Н. не е бил принуден да напусне И. поради тежко посегателство като изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Жалбоподателят

твърди, че от февруари 2008 г. въпреки, че няма нужното образование, е започнал работа в ежедневен вестник в [населено място]. Наред с първото противоречие, следващото идва от представеното копие на карта № 620 от 25.02.2010 г. на Б. дом за преса, издателство и реклама. От него е видно, че М. А. Н. е работил като медиен координатор, а не като журналист, както е заявил на интервюто, проведено на 29.09.2010 г. Третото противоречие е относно уточнението на жалбоподателя, че говори само арабски език, поради което не е достоверно твърдението, че той е осъществявал контактите с американските офицери. На четвърто място, представеното писмо от Комитет за отмъщение на Армията на М. няма адресат. Изказването на опасения за заплаха за живота му при завръщане в И. не са обосновани и не са предпоставка за предоставяне на статут. Към настоящия момент не може да се предположи бъдещ риск от тежко посегателство като изтезание или нечовешко изпително отнасяне, или наказание за жалбоподателя в държавата му по произход. След преценка на заявеното от чужденеца административният орган е направил извод, че за М. А. Н. не съществува реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ.

На трето място, административният орган е разгледал случая във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и даденото тълкуване на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 г. в Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на европейските общности по дело № С-465/07. За да е изпълнена хипотезата на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ЕО, Съдът на европейските общности е приел, че насилието следва да бъде „безогледно”, т. е. посегателствата да се разпростират към цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащ въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи по смисъла на чл. 15, б. „в” от Директивата. Признато е правото на преценка за степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжения конфликт, от компетентните национални органи, до които е подадена молбата за субсидиарна закрила или на съдилищата на държавата-членка, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба.

Въз основа на становище на Министерство на външните работи с вх. № 2122/20.07.2009 г. по описа на ДАБ административният орган е приел, че цялостната оценка на ситуацията в И. въз основа на общоприетите критерии и дефиниции, не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт. В момента отсъстват основания към който и да било район или провинция на страната да се приложи квалификация за наличие на „безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт”. Вследствие на настъпилите промени от края на 2007 г. се наблюдава и засилваща се тенденция към завръщане на иракски емигранти в И.. Случаите на хаотично насилие в [населено място] намаляват, провеждат се ограничени инциденти, които имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. Предприетите мерки от страна на правителството през 2008-2009 г. силно са ограничили оперативните възможности на терористите в [населено място]. Възможностите за ре-миграция в столицата са най-големи (факт е, че над 50 % от завръщащите се в И. искат да се заселят не по родните си места, а именно в Б.). Становището на МВнР е, че преценката за разрешаване на пребиваване на търсещите

убежище от [населено място] следва да бъде строго индивидуална. При преценка на ситуацията в И. административният орган е обсъдил справка с вх. № 3545/23.09.2010 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” на ДАБ. Според наблюдатели на ситуацията в И., и в частност в Б., като цяло се наблюдава подобрение на сигурността. Вместо извършване на чести нападения върху незначителни обекти като пазари или джамии, бунтовническите групировки се ориентират към малко на брой, но демонстративно извършени масирани атаки върху строго охранявани правителствени и административни сгради, с голям брой жертви. Макар да съществува риск от извършване на терористични атентати в [населено място], те са спорадични актове на насилие.

Административният орган е констатирал, че представеното писмо от Комитет за отмъщение на Армията на М. няма адресат, поради което от него не може да направи извод, че са налице тежки и лични заплахи срещу живота или личността на жалбоподателя.

С оглед посоченото по-горе тълкуване на Съда на европейските общности по дело № С-465/07 и указаното право на преценка на административния орган за ситуацията в И., която към настоящия момент не достига границите на въоръжен конфликт, и поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на М. А. Н. административният орган е обосновал извода, че спрямо жалбоподателя не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Административният орган е констатирал също, че за лицето не се установяват и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като е пълнолетен и неженен.

На последно място административният орган е посочил, че жалбоподателят не се е позовал на други причини от хуманитарен характер, поради което не са налице основанията по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните изводи от правна страна:

Обжалваното решение е издадено от компетентен административен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 75, ал. 1 от ЗУБ.

Спазена е установената писмена форма за издаване на административен акт съгласно чл. 59, ал. 1 от АПК и изискванията на ал. 2 от същия член за реквизити на административния акт.

Не са налице сочените в жалбата съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие на материалния закон. Съобразно разпоредбата на чл. 73 от ЗУБ административният орган последователно е извършил преценка относно предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Обоснован и напълно кореспондиращ на събраните доказателства по делото е изводът на административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 и 9 от ЗУБ и хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от ЗУБ. Неоснователен е доводът от жалбата, че административният акт противоречи на задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 Е. срещу Държавния секретар по правосъдието на Х., на разширен състав на Съда на Европейските Общности. Действително в цитираното решение е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на

жалбоподателя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Но също така в това решение е конкретизирано, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма данни насилието в И. да е достигнало към момента такава изключителна степен. В този смисъл е представеното по делото становище на заместник министъра на външните работи, вх. № 2122/20.07.2009 г., в което е посочено, че липсват основания към който и да било район или провинция на И. да се приложи квалификация за наличие на „безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт“. Според цитираното становище актовете на въоръжено насилие имат епизодичен характер, те се проявяват с различна степен честота и интензивност в отделните райони, населени места и квартали на големите градове при обща тенденция към намаляване. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена. В обобщение съдът приема, че тълкуването на чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 на разширен състав на Съда на Европейските Общности, не изключва задължението на административния орган да преценява всеки конкретен случай поотделно, като обстоятелството, че държавата по произход на жалбоподателя е И., не е достатъчно само по себе си за предоставяне на статут. В този смисъл е и представената по делото справка № 1911 от 26.05.2010 г., изготвена от Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд“ при ДАБ, в която се акцентира, че при оценката на необходимостта от международна закрила европейските държави подхождат индивидуално към разглеждането на всяка молба, като се взема предвид дали кандидатът принадлежи към рискова група. Именно в съответствие с даденото задължително тълкуване на чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО, административният орган е обсъдил задълбочено както ситуацията в И. към настоящия момент, така и дали са налице тежки и лични заплахи срещу живота или личността на жалбоподателя като гражданско лице по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съдът споделя напълно изложеното от

административния орган, че не е установено наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на жалбоподателя. Както правилно е посочил административният орган, твърденията на жалбоподателя, че е преследван поради журналистическата си дейност, съдържат противоречия - лицето няма образование за упражняване на журналистическа дейност и няма доказателства да е осъществявал такава дейност – представената карта го легитимира като координатор във вестник. Същевременно обаче лицето не владее английски език и остават неубедителни твърденията му, че е координирал дейността на вестника при срещи и интервюта с американски офицери. Представеното писмо от Комитет за отмъщение на Армията на М. не е адресирано и няма данни, че е насочено именно към личността на жалбоподателя. Не без значение е и обстоятелството, че след като веднъж е напуснал И., след това жалбоподателят доброволно се е върнал там, пребивавал е в И. три месеца, за който период не са изложени оплаквания, че е бил преследван. На последно място, твърденията в жалбата, че жалбоподателят се страхува за живота си, тъй като са загинали една от сестрите му и двама от братята му, не са подкрепени от никакви доказателства. Тези твърдения са направени за първи път в жалбата и предвид това, че не са подкрепени с доказателства, съдът не ги кредитира.

По изложените съображения, жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, Административен съд София-град, I отд., 17-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Н., [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И. срещу Решение № 376/05.07.2011 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: